

El Poble de Salt

Portantveu de la Joventut Republicana

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

El nostre segon aniversari

Acabem de complir dos anys d'existència periodística. En aquesta situació, doncs, no serem pas nosaltres qui comentarem l'estela de la nostra obra en aquest temps. Però sí que direm que estem satisfets de la tasca acomplerta. Vàrem ésser nosaltres qui donàrem al poble, i als joves en particular, el crit de deixondiment que ens era tan necessari. La nostra passa va anar afermant-se paulatinament. De mica en mica assolíem els objectius del nostre esforç modest però entusiasta. Aviat concretàrem, abandonant el neutralisme que ens abocava a l'eixorquia, la nostra posició ideològica. Sempre, però, ens havem esforçat a mostrar-nos imparcials en assumptes aliens a la qüestió política. I en aquesta, hem defensat i propagat ben honradament tòthora el nostre programa republicà liberal i catalanista d'esquerra. En els dos anys de la nostra vida periodística, hem presenciat mants fets polítics i socials de transcendent importància històrica. Des del nostre

lloc humil, podem dir que poc o molt hi hem també col·laborat. I la lluita, la lluita ciutadana, encara continua, naturalment. Però nosaltres no hem pas defallit tampoc. Amb més braó i empenya que mai seguim i seguirem les nostres campanyes. No s'ha acabat encara la feina. En resta molta a realitzar. Per això cal que tots els que se sentin identificats amb nosaltres ens prestin llur suport moral i material. De vegades ens hem trobat molt sols i això ha relentit la marxa de la nostra ruta. Però totes les dificultats han anat caient. Tanmateix, fora convenient esbrossar un poc més les senderes del nostre itinerari. Els enemics d'una banda i de l'altra no es cansen de posar tota mena de noses al nostre pas. Es precis, doncs, que els simpatitzats i correligionaris anulïn amb llur ajut la tasca entorpidora dels de l'andana d'enfront. I no dubti ningú que així el progrés dels nostres ideals serà cada dia més palpable en el nostre poble.

I. B. i B.

Confusionisme... i odi a Catalunya

Això és el que pretenen els dirigents de la que era la més forta organització obrera de Catalunya: Una confusió i una directriu destructora dintre els Sindicats de la gloriosa C. N. T.

Els homes que varen caure defensant nobles ideals, entre els quals s'hi compten els catalans Layret i Seguí, no estaven pas d'acord amb els procediments que empren certa gent desconeguda i forastera en el nostre país lliure. Eren homes que creien més en els llibres que en les pistoles.

Els elements pertorbadors de l'organització els varen titllar de reformistes i polítics i això no

era cert, perquè el que tenien era un alt concepte de la vida, eren molt catalans, i tenien fe en tots els obrers de Catalunya, i per això se'ls va eliminar.

Molts dels «elements puros» que avui controlen l'organització, fan una imposició intolerable; obren amb coaccions i amenaces, no representen res ni ningú, però s'han convertit en dictadors de la més gran organització obrera de Catalunya.

Mantes vegades veureu que un odi personal el fan col·lectiu i perjudiquen centenars d'obers, fent-los perdre jornals inútilment. D'altra banda ja hem vist l'èxit econòmic de la «Soli»

a mans de la F. A. I., amb les campanyes desastroses, sembrant el confusionisme i proposant «huelgas revolucionarias», les víctimes de les quals són els mateixos obrers.

També hem vist com han tingut la «intel·ligència» de negar-se a publicar a la «Soli» una lletra d'Angel Pestaña; com han fet una propaganda pròpia d'incivilitzats amb la col·lecció d'art Plandiura, i una propaganda rabiosa contra el nostre President Francesc Macià. Aquesta campanya la feien per odi a Catalunya i a tots els catalans i no catalans que hi conviuen, mentre amb la mateixa fi propagaven de sota mà les candidatures dels carlins i lerrouxistes.

A les assemblees s'ha imposat sempre la llengua forastera, s'ha negat l'idioma català, i molts d'aquests «puros» que figuren a la F. A. I. — almenys ells se'n vanen — són d'aquells que anaren a assaltar el C. A. D. C. I. durant la dictadura; són els mateixos que guardaven les espalles de l'assassí d'obers Martínez Anido; són els que pidolaven per la U. P. i el «Círculo Español», i que per a treballar anaven amb la influència dels jesuïtes per tal d'oferir-se a la burgesia monàrquica, oferint condicions vergonyoses que els obrers de Catalunya mai no hauríem acceptat.

Advertiment

Per causes alienes a la nostra voluntat, aquest número surt endarrerit en una setmana. Preguem, doncs, als nostres lectors, que vulguin dispensar-nos aquesta irregularitat. Per la nostra banca, procurarem compensar-la no planyent esforços en la millor confecció del nostre portantveu. Semblant endarreriment fa que, tal volta, apareixi algun anacronisme en el conjunt del text. El bon criteri dels nostres lectors sabrà, però, corregir-lo en tot cas.

La llibertat de pensament, per aquests «puros del comunismo libertario», és un mite. No fa molt que, en una assemblea, el president — en veritat molt bona persona — va dir: «que cada uno exponga su criterio sin ningún reparo, porque aquí todos tenemos los mismos derechos y sea el que sea será respetado».

Ah fillets meus, n'hi va haver un que va exposar llur criteri i, com que no era favorable als «puros», es va armar un aldarull mai vist i aquell company va ésser insultat de paraula d'una manera grollera i vergonyosa. I encara més, sabem per part certa i per haver-ho sentit per les nostres pròpies orelles, que els «puros» afirmen que «es preciso eliminar a todos los firmantes del Manifiesto de los treinta»; i de boca en boca corre la paraula «matar».

L'odi a les coses de Catalunya és a l'ordre del dia i contra els obrers germans d'altres terres que ací s'han catalanitzat i conviuen amb nosaltres; semblen odis i discòrdies dintre l'organització; el personalisme és influent; si algun dia llegiu els periòdics de la F. A. I. veureu que és repugnant la manera que tenen de dir les coses.

La política i els procediments d'aquesta premsa analfabeta descobreixen fàcilment que obeeix les ordres de gent de l'antiga escola monàrquica de l'altra banda de l'Ebre.

La confusió sempre, aquest és el lema d'aquests pertorbadors, perquè l'obrer de Catalunya no sapiga per on navega.

Nosaltres, els obrers catalans i no catalans — germans tots — hem de negar aquesta premsa i aquests homes, seguint el camí assenyalat pels companys de Sabadell.

Pensem, també, que per damunt de tot hi ha Catalunya i que el nostre guia, Francesc Macià, vetlla pel poble.

Obrers d'esquerra, catalans i no catalans, agermanem-nos i aprenguem a conèixer i desmascarar els nostres enemics.

JOAN PINTO
Obrer, de Manresa

De «L'Opinió»

Petits comentaris

Si els obrers de Salt—no del Veinat, car aquests han tingut tothora consciència de llurs actes de ciutadania—seguissin adoptant la seva actitud suïcida, tan combatuda i condemnada pels homes de visió clara, no hi ha dubte que les eleccions municipals de l'abril propvenent cauri en mans dels opressors de la Lliga Regionalista. I en això, amics obrers, hem d'anar-hi amb peus de plom, car no succeïm com temps enrera, que els únics que tenien entrada franca a la nostra Casa Consistorial eren els rics i no els pobres. Eren els rics, perquè els pobres ho volgueren així. Però ve un dia que aquests digueren prou, i el ball s'acabà. Els rics picaren el dos, i llavors fou quan la Casa de la Vila deixà d'ésser la casa dels privilegiats per tal de convertir-se en la casa de tots i

de tothom. Si aquests senyors, penjats sempre al braç de l'assassí indirecte del malaguanyat Morales, ens van furar i ens van esclavitzar, no hem de voler que hi tornin, car ara el poble avança lentament envers pròspers horitzons, i fóra molt possible que, si les esquerres fessin un mal paper en les eleccions vinentes, tornéssim a emprendre un ritme de fracàs i de misèria humana. No, no ens deixem endur l'esperit per tots aquells somnis que mai no esdevindran realitat, bo i tenint cura de tocar més de peus a terra i no voler volar tan enlaire. Sí, amics obrers, deixem el voler dels que tenen ales. Nosaltres no en tenim; si en tinguéssim, volaríem; però com que no en tenim, hem de conformar-nos amb caminar, i encara gràcies...

AGUSTÍ CABRUJA

Aniversari gloriós

Aquests dies s'ha escaigut el segon cap d'any de l'afusellament dels heroics capitans de la República, Galán i García Hernández. Llor sang, vessada a Jaca per mandat del darrer Borbó, va regar fecundament la llavor revolucionària i patriòtica que estava escampada arreu del territori espanyol. I avui la planta ja ha florit, i àdhuc fruitat en certs aspectes. Que la memòria sublim dels valents soldats del civisme espanyol ens avivi sempre les ànsies de renovació inlassable que han de portar-nos a la dignificació i al benestar col·lectiu dels pobles d'Ibèria! Visquen Galán i García Hernández!

L. de C. G.

Els beneficis que la F.A.I. ha portat a la C.N.T.

Retaillem i traduïm, per tal que els obrers del nostre poble puguin encertir-se dels immensos «beneficis» que la F.A.I. ha portat a l'organització obrera catalana, els següents paràgrafs eloqüentíssims que J. Robusté, un faista de la bóta del recó — que diria En Campalans —, va publicar dies enrera en un article a «Cultura Libertària». Llegiu i mediteu: «Actualment, amb tot i tenir els Sindicats oberts — llavors estaven clausurats — no deu ascendir a molt més la xifra «por ciento» en el Sindicat de la Indústria de l'Automòbil, puix que de 1.500 afiliats en cotitzen 200; en la secció de Marbristes, del Ram de la Construcció, en cotitzen 25, de 450, i la recaptació setmanal del Sindicat de la Metal·lúrgia — un dels que millor estan a Barcelona — ascendeix a unes 1.300 ptes., ço que a 0'30 ptes. per individu, dóna un total de 4.330 cotitzants en un Sindicat que vota per 37.000 adherents. I així per l'estil, corregit i augmentat en alguns casos, en la resta de Sindicats, alguns dels quals, com el Mercantil i el de Vestir, que votaren a Sabadell per 7000 i 10.000 respectivament, no arriben a tenir ni 500 afiliats».

A la gentil moreneta Emerenciana Mata

Ja se'n va la meua alegria
i es converteix en un neguit;
de l'amor l'eterna melangia
torna a turmentar el meu esperit...

Un alt roser s'aixeca bell
alçant sa formosor al cel;
però, ¿per què un mascle cor novell
plora tenint davant el cel?

Perquè de la planta que ell plora
collir voldria una rosa,
però per haver la flor que enyora
les seves punxes li fan nosal!

Es per a mi una gentil nina
del gai roser la tendra flor,
però abans que ella, una espina
em contesta al meu amor...

GYUPSYKRANH

L'hora de Catalunya

Catalunya ha donat tothora proves de què era senyora i majora en les hores de les grans manifestacions espectaculars. El sentit protestatari de la nostra catalanitat hi havia contribuït poderosament. Ara, el dia transcendental i de responsabilitat històrica del dia 6 de desembre posa la fita al passat de la fàcil coloraina exhibicionista del carrer, per a entrar de ple a la responsabilitat del gran laboratori que representa el Parlament català.

Per això, els diputats, en assistir a la sessió inaugural de les tasques parlamentàries, hem

sentit tota la grandesa de la metamòrfosi present de la vida de Catalunya i hem vist desfullar-se als nostres peus el pretèrit enluernador i irresponsable, i el pensament s'ha concentrat de cara al futur, que ens diu amb lletres precises i clares la tasca feixuga que ens espera en la formació de la Nova Catalunya, ben europea i ben acordada a les lleis d'alta civilitat que ha produït la República, dintre les quals hem de trobar tot el sentit racial de l'ànima catalana.

F. ARNAU I CORTINA

Diputat de l'Esquerra a Corts Catalanes.

Tirant pedretes

En Miquel, aquell jove tan simpàtic que treballa a la fàbrica de Sta. Eugènia, ens hem assabentat que per allà l'Ateneu és un terrible castigador. Miquel, Miquel: això no va prou bé, t'interessen més les nenes que el futbol.

Una de fresca. Ens hem innovat que aquella bonica carnissereta que li diuen la Greta Garbo, no ho vol que li diguin. Però com que nosaltres ens agrada fer enfadar les nenes «maques», li direm sempre que la trobem.

Sí, noi, sí; doncs, com te deia, la cosa marxa bé. Sembla que s'estimen molt. T'ho dic perquè parlo per experiència, o sino, pregunta-ho a la gentil «minyoneta» de can Peret i el seu simpàtic enamorat.

I doncs, Joan Rey, què ho fa que estiguis sempre fart trist. Es coneix que la causa és l'absència de la teva formosa i gentil Pepita.

La Conxita, la Maria i la Lluïsa semblen talment un pomell de flors. En passar, exhalen un perfum de juvenesa que exalta els nostres cors. Si fóssim papellones que us en fariem de petons...!

Que jugueu a cuït amb el teu enamorat, quan et fa l'amor, graciosa i bella Maria Xarpell?

Apa, joves de Salt no badeu, que puja un estol de nenes boniques que valen tot el del món. La de càls Esteves, l'Alexandra Feliu, la Dolors Martin, la Mearina petita la Mercè del carrer de can Peret... i moltes altres que us podríem dir, mes no coneixem com se diuen. Ull i no val a badar!

Sembla que no, i els joves de Salt, coneguts per «Los castigadores», quan ve el cas també hi ha nenes que els fan ballar el cap. O si no pregunteu-ho al simpàtic Fita amb aquella beutat de Palamós.

Al cosidor de can Feliu, carrer d'Orient, hi ha un reguitzell de nenes de d'allò més bo. Començant per les tres formoses germanes i acabant per la més petita n'hi ha per tots els gustos.

I com que tenim més ganes d'escriure que de dormir, acabarem fent-vos una pregunta; No és cert que alguns dels que formem la Redacció d'aquest diari som molt guapots i simpàtics? Només que som una mica entremaliats, eh?

TRETS QUE NO MATEN

Contestant a "Despertar"

El periòdic dels anarquistes locals, la setmana proppassada, em féu una al·lusió personal que, sense dir res de massa, m'ha fet fer un bon panxó de riure. La donaré a conèixer als nostres lectors, per si acàs la ignoren, a l'ensem que també perquè es facin càrrec, una vegada més, de la poca-solta i murrieria que enclou l'esmentat setmanari del «Centro Obrero de Cultura».

Diu així: «El gran republicano... aspirante a enxufista y traga-curas, iluminó de tal manera su balcón y ventanas—és ben estrany que no diguin la teulada i tot, car aquesta mena de gent mai no es perden per curts—que verdaderamente parecía la iluminación de la exposición de Barcelona. Verdad Tinete que sorprendiste a la Purísima Concepción? Ya nos lo figurábamos que muchos hombres no más van vestidos—això és bo, recristinal—de hombres».

Però com que en Tinete és un xicot que no gasta gaires embuts i li ha agradat sempre posar en clar les coses, és per això que ara té cura de contestar a l'autor de l'esmentada 'florete'—no cal dir que tota marcida i per tant sense perfum—, de la faisó que segueix: En primer lloc, En Tinete—els faistes del «Despertar» em diuen, En Tinete; els capellans de «L'Amic del Poble», «el trabajador poeta»—li plau manifestar al seu «florejador», que ell no s'oposarà mai de la vida contra de l'actuació sentimental dels seus pares ni la de ningú, i no s'hi oposarà, pel sol fet que el liberalisme seu no és el liberalisme d'En Pigem, per exemple, o bé el del barber Mis.

En Tinete, precisament perquè és en Tinete, és acèrrim partidari de la llibertat de consciència. Per això ell, davant d'aquesta «florete florealista», es frega les mans i diu: Els meus pares que pensin com vulguin, que jo pensaré com voldré. Demés, En Tinete no respon als mots «aspirante a enxufista» ni «traga-curas» perquè, vertaderament, són mots tan grollers i biliosos, que només de llegir-los ja inspiren llàstima i compassió.

AGUSTI CABRUJA

Són en gran nombre els republicans que esperen que en Lluís

Pigem dimiteixi el càrrec de regidor que, mercès a l'esperit liberal i democràtic d'aquest poble, ve exercint d'ençà del 14 d'abril històric. Què espera? És que vol potser que el vagin a treure de Casa de la Vila amb la Banda del Regiment? Apa, noi, fem-ne via; que ara el temps és or i no convé estar amb els matxos carregats.

Se «rumorea» que hi ha algun barber que a les espatlles dels pobres obrers i obreres de les nostres fàbriques vol comprar una altra botiga per tal d'esquilar llana. Ja té sort aquest barber que tracta amb gent ignorant, perquè el que és amb nosaltres rai, no hi té pas res a rer!

Ja hem arribat a Nadal, la diada gaia, pels rics; la diada trista, pels pobres.

Malgrat els crits i les amenaces, moltes van ésser les afiliades del Sindicat Únic que el dia de la Purísima anaren a confessar i combregar amb el nostre mossèn Joanet. És allò que diu l'adagi: «Qui més abraça, menys estreny».

Juguem a amagar esquenes? Apa, vingal! El celebrat «què fa la Joventut?», que ens etzivava temps enrera un conegut anarquista federal i antiestatutista, el traspassem nosaltres—esquenada ve, esquenada va—als angèlics minyons feiocistes d'anime-ta seràfica del nostre Veinat. ¿Què fan els feiocistes? Car només de tant en tant donen fe de vida jugant a cuit! pels carrers del nostre eixamplis.

Au, ja us l'havem clavatl! Ara, «macos», a qui la traspassareu vosaltres? No costa pas gaire d'endevinar, oi? Com que els extrems es toquen! I així quedarà tancat el circuit. Roda el món i torna al Born, que diu l'adagi.

Ens sobtà en les passades eleccions que En Juncà propugnés la candidatura del Partit Catalanista Republicà. ¿És que ha renyit amb En Sambola, potser? ¿O tal volta no lliguen gaire amb Mossèn Joanet? Pobra Lligal! Adhuc els incondicionals de sempre li deserten.

Hauríem volgut felicitar En Juncà amb motiu de la seva avançada ideològica manifestada en les darreres eleccions. Però no gosem fer-ho per por que es cregui que fem brometa. Com

que resulta el representant d'un partit tan importantíssim!

«Se rumorea» que l'impentible Lluís Pigem desplega una gran activitat en l'organització al nostre poble del partit dels «jababalies». Car diu que es un partit de notable esdevenidor. I si va quedar tan malament en la lluita electoral passada, fou perquè totjust havia nascut. No cal dir que amb bones dides com el nostre Pigem farà via de créixer.

Lamentem que a «Despertar» hi surtin cada vegada menys articles escrits en català. Ja només hi queda la Durita Rantoc com a defensora dels drets de la nostra parla. Repetim que ho lamentem, encarà que tinguessin la guerra declarada a Pompeu Fabra.

Potser convindria que es posés una mica en condicions el despatx que el veterinari municipal té en el nostre escorxador.

No sabíem que el ciutadà «Dela» fos tan notable humorista. Quan arribà al Centre Radical de Girona, el vespre de les eleccions a Corts catalanes, en veure les cares llargues dels seus correligionaris de «totes» les comarques, va treure's de la butxaca l'acta d'escrutini de Salt i, donant un «Visca Don Lacandru», afegí: «Jo us porto la victòria!» Portava 14 vots: el seu, els de la família... i els d'alguns seus veïns! En Bru Centric de poc que es desmaia.

Els nostres cacics ja treballen per a les eleccions municipals, car els veiem molt sovint aplegats per davant de certa casa que ens fa més por que goig. Però una observació: no creieu, senyors, que sempre sigui festa. Si suara heu fet un bon paper, potser per l'abril us en portareu la llufa. No veieu que ningú no us pot veure!

En Carlets de Camps s'ha venut tants arbres com tenia a la seva (?) Devesa. Ho vol tot plomat perquè quan vingui el dia de cridar-lo a comptes no hagi de donar res. Potser sí es creu que badarem! Per alguna cosa té les grans caixes de cabals.

Preguem a tots els nostres amics obrers que comprin cada dia «L'Opinió», el periòdic de l'Esquerra Republicana de Catalunya. És el periòdic que us pot informar millor sobre la vida política i social del nostre país.

No oblideu que diàriament publica articles de màxim interès, els quals han estat escrits per mans proletàries. Però noi, tots van contra la tàctica suicida dels faistes que actualment porten la C. N. T.!

Els camperols de Montfullà no tenen més boca per lloar l'actual Govern de la República. És que han guanyat el plet que sostenien contra del seu propietari senyor Pol. D'ara endavant aquests masovers pagaran la terra gairebé a les mateixes condicions dels temps vells, com diuen ells amb màxima satisfacció. Ho celebrem.

Diuen que el «típico maestro» del «Centro Obrero de Cultura» és de raça xinesa. Nosaltres no ho creiem pas, puix que fa més cara d'«indio» que no pas de «xino». De totes maneres, que sigui d'allà on vulgui, menys de casa. Els homes del seu tremp només serveixen per esgarriar criatures i fer tornar mig folls els pares de família.

Al Bisbe de Barcelona l'esperen a Villa-Cisneros. Els seus sermons violents contra les lleis de la República ho exigeixen. Què espera, doncs, el Govern?

En el número vinent no deixeu de llegir «El Poble de Salt».

És que ja no surt l'inefable «Amic del Poble»? Car fa temps que no en veiem cap número. És que potser va ofegar la bilis disfressada d'ironia dels seus redactors el diluvi de vots que va obtenir l'Esquerra? Si ha estat així ho sentim pregonament, sobretot per l'incansable redactor de les sucoses «Saltèques», que ara es veurà precisat a enviar els seus escrits apocalíptics a la «Fulla dominical» (respectem el barbarisme.)

MASIA

Deixeu sol el vostre niu, que la mar del petit riu us vol entre ses onades.

Pugeu a la barca vella, que, quan sereu dintre d'ella, direu: adeu aigües salades!

Bona és l'embarcació que us duu a salvació com a mare generosa.

Més, a la barca han pujat, des la brana del terrat, però, amb fe mig dubtosa.

I, mentre en plor van marxant, allà entre perills va quedant, ço que els obri tots els braços...

AGUSTÍ CABRUJA

Quatre mots

Obreres i obrers del Sindicat Únic: ¿Per què quan aneu a reunió no us renteu primer la cara, que així obrireu bé els ulls quan el vostre President us aconsella que si aneu a la vaga formeu grups de colla grossa? ¿I per quin fi us ho dirà? Es veu ben clar que no us aprecia gaire, per no dir gens. Que no veieu que en cas de sortir la força pública al carrer, si li donéssiu motiu d'haver de fer ús de les armes, seríeu carn de canó, mentre que ell, el vostre President, es que-

daria tranquil·let a la seva casa o bé en el seu treball.

Sr. President: ¿Que no ho veieu que els aconselleu malament, als vostres afiliats? ¿I vós sou aquell home que un temps enrera demanàveu sobretot ordre i quietud? Es veu ben clar que cada vegada que canvieu de camisa canvieu també d'opinió. ¿Ja sabeu que aquests homes que fan això són els que valen menys? Sr. President: Tingueu-los una mica de respecte als vostres afiliats, que si no un altre dia els mateixos que estan per vós, potser ús esgarraparan la cara.

C. A. E.

Notícies locals

Hom recorda als socis del «Centre Republicà», que el dia 31 d'aquest mes quedarà tancada la inscripció al «Cens polític». Convé, doncs, que els que en vulguin formar part s'apressin a allistar-s'hi.

Centre Republicà.— Avís.— En vista de l'actuació impropriedat del soci Lluís Pigem durant les proppassades eleccions, la Directiva d'aquest Centre el va cridar a justificar-se de la seva conducta davant d'ella. Una vegada donades les explicacions que se li havien requerit, aquesta Junta no les considerarà prou satisfactòries, i en vista d'això, el soci esmentat es féu donar de baixa d'aquest Centre. La Junta.

Conferència.— El dijous dia 5 del vinent gener, a dos quarts de 10 del vespre, el Dr. J. A. Trabal, de Barcelona, donarà una interessant conferència sobre «Política i Anarquisme», en el local d'espectacles del nostre «Centre Republicà». Dita conferència ha estat organitzada per la «Joventut Republicana» del nostre poble.

Per als dies de Nadal, la secció dramàtica del «Centre Republicà», «Foc Nou», prepara l'emocionant drama de caire social de J. Parcerisa, «La Fàbrica vella».

En aquests moments de transcendència històrica per a Catalunya, vagi la nostra salutació més efusiva per als homes que integren el primer Parlament de la nostra autonomia recobrada.

Saludem i felicitem el Sr. Aj-

calà Zamora en el seu primer aniversari com a President de la República espanyola.

El dia de Sta. Llúcia, les nostres modistes celebraren també llur tradicional festa de la patrona. A càrrec de la cobla-orquesta «Girona», es tocaren sardanes a la Plaça de la Llibertat i tingué lloc un lluit ball en el «Casal Saltenc».

La copiosa pluja d'aquests dies ha posat novament de manifest el perill que per al Veïnat representa tenir en descuit el torrent «La Massana». Temps enrera, uns veïns terrassans es queixaven a l'Ajuntament que el dit torrent es trobava en molt dolentes condicions en alguns llocs. Dits veïns foren pregats per l'Ajuntament que informessin sobre on es trobaven els esmentats desperfectes de «La Massana», i encara és l'hora, tot i haver promès els referits individus que se n'ocuparien, que s'han de presentar a portar els informes necessaris. Cal que entre tots posem una mica d'interès en aquest assumpte que en un moment imprevist ens podria portar un greu conflicte.

Amb motiu de l'enorme crescuda del Ter, hom temé per la vida de la família «Janura» que, com sap tothom, viu al costat mateix del riu. Fou precís, doncs, anar-los a treure de casa seva, on es trobaven assetjats per la inundació. I això va donar a l'Agustinet Sambola ocasió de demostrar el seu «arrojo» admirable. Es llevà la camisa, i amb pantalons planxats i botines xarolades, es ficà a l'aigua decidit. I aconseguí, junt amb un altre veí d'aquest poble, portar en Janura a terra ferma.

Molt bé, Agustinet!

Sobre el conflicte de la fàbrica Gassol.—Dijous passat, se celebrà a Girona el judici per la demanda presentada contra «Manufactures Gassol» pels obrers acomiadats de la fàbrica de Salt i pertanyents al Sindicat Únic. Sembla que aquests no han pas quedat gaire satisfets del veredicte del Jurat. Llurs pretensions de cobrar totes les setmanades i interessos del temps en que han estat parats, queden penjades en l'aire. Sembla que el Tribunal Industrial considera justificat l'acomiadament fet per la Casa Gassol. De manera, doncs, que el fracàs dels obrers demandants sembla rotund. Heus aquí on els haurà portat la tàctica del faisme. Nosaltres, que en aquest conflicte ens hem mantingut sempre en una actitud expectativa, lamentem pregonament la situació en què, si els obrers del Sindicat Únic queden definitivament acomiadats, es trobaran mantes llars treballadores del nostre poble. Tot i considerant que aquestes fatals conseqüències són degudes a haver seguit uns procediments completament equivocats—el «tot o res» característic del faisme—, nosaltres esperem que s'imposarà per part dels nostres obrers la rectificació saludable de la serenitat i la sensatesa.

I esperem també que «Manufactures Gassol», davant d'una rectificació assenyada dels obrers del Sindicat Únic, sabrà escoltar els imperatius de la comprensió, la generositat i el patriotisme, i voldrà evitar en el possible les situacions desesperades en les llars de molts obrers de Salt.

Estem convençuts que la immensa majoria dels treballadors afectats pel conflicte que comentem, s'han deixat portar de la bona fe i de la suggestió que les paraules enceses dels faistes 100 per 100, feien en llurs consciències simplistes. Hora és ja, per tant, que posem de manifest la tàctica descabellada que els dirigents i assessors dels obrers del Sindicat Únic, han seguit en el conflicte de la fàbrica Gassol, tàctica funesta que els ha menat als resultats deplorables que ja preveu tothom. En el número propvenent, si ens és possible, publicarem una detallada informació sobre el desenvolupament del conflicte en qüestió, i allí quedarà pales tot allò que encara, segurament, ignora l'opinió obrera del poble de Salt.

El nostre company Lu Bohigas prepara una secció de «Difamacions», en la qual es proposa donar als col·legues de «Despertar», quantes «satisfaccions» siguin necessàries sobre els «atacs calumniosos» que els han inferit els «politicastes» d'«El Poble de Salt». En el número vinent apareixerà la primera crònica.

Salut al venerable President de Catalunya, la confiança en el qual ha estat solemnement i unànimement ratificada per les nostres Corts!

Enhorabona a l'infatigable lluitador Lluís Companys, elegit President del primer Parlament de l'Autonomia Catalana!

Imp. Salomó Marquès-Girona

XAVIER SÁNCHEZ I BARÓ

METGE

Ofereix els seus serveis professionals

Carretera de Salt, 18

HORES DE VISITA:

De 11 a 1 i de 6 a 8

Carretera de Salt

Sta. Eugènia

Properament inauguració en el Veïnat de Salt de la

Llibreria Catalunya

Diaris - Revistes - Novel·les - Postals

Papereria - Impresos - Material per a escriptori.

Segells de cautxú - Rètols esmaltats, vidre i de metall